

Το κράτος έχει συνέχεια*... Το ίδιο και οι αγώνες!

“Η φυλακή και η καταστολή γενικότερα αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες του καπιταλιστικού συστήματος. Στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο καπιταλιστικής διαχείρισης που επικρατεί σήμερα η καταστολή κεντριοποιείται όλο και περισσότερο ως επιλογή του κράτους εκφραζόμενη συμπτυκνωμένα στο δόγμα Νόμος και Τάξη. Η εγκατάλειψη του προηγούμενου μοντέλου, του κενύσιανού κράτους κοινωνικής πρόνοιας οδήγησε στη φτωχοποίηση περισσότερων ανθρώπων τόσο στο εσωτερικό των δυτικών μητροπόλεων όσο και στην καπιταλιστική περιφέρεια. Από τη στιγμή που ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν μπορεί να απορροφηθεί στην παραγωγική και καταναλωτική διαδικασία, η διαχείριση τους μπορεί να γίνει μόνο κατασταλτικά.”

(από την ανακοίνωση έναρξης της απεργίας πείνας του Δικτύου Αγωνιστών Κρατουμένων)

Από τις 2 Μάρτη δεκάδες φυλακισμένοι αγωνιστές σε διάφορες φυλακές της χώρας έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας απαιτώντας:

- την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', που αποτελούν το πιο πρόσφατο παράδειγμα διαχωρισμού των κρατουμένων, απομόνωσης και περαιτέρω στέρησης των ελευθεριών τους
- την κατάργηση των τρομονόμων (187 και 187Α), που αποτελούν κομμάτι του “πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία” που εξαπολύουν τα δυτικά κράτη από το 2001
- την κατάργηση του κουκουλονόμου, που μετατρέπει οποιοδήποτε αδίκημα σε κακούργημα και η θεσμοθέτηση του ισχυροποίησε την αντιεξέγερση μετά τον Δεκέμβρη του '08
- την οριοθέτηση των ζητημάτων περί χρήσης, επεξεργασίας και λήψης DNA και τη δυνατότητα πρόσβασης στο γενετικό υλικό από πραγματογνώμονα βιολόγο του κατηγορουμένου. Δεκάδες υποθέσεις έχουν “στηθεί” με μοναδικό στοιχείο το DNA σε κινητά αντικείμενα που ακόμα και επιστήμονες αρνούνται πως αποτελούν τεκμήριο
- την άμεση απελευθέρωση για λόγους υγείας του πολυτραυματία (αναπηρία 98%) Σάββα Ξηρού
- την άμεση απελευθέρωση των συγγενικών και φιλικών προσώπων των μελών της Σ.Π.Φ.

Αυτός ο αγώνας μας αφορά, γιατί όλο και περισσότερα κομμάτια της κοινωνίας βιώνουν ειδική μεταχείριση και βρίσκονται σε κατάσταση εξαίρεσης. Από διαδηλωτές και αγωνιστές που διώκονται με ειδικούς κατασταλτικούς νόμους (κουκουλονόμος κλπ) και ανυπόστατες κατηγορίες, τους οπαδούς που διώκονται με ειδικούς αθλητικούς νόμους, ολόκληρα χωριά στη Χαλκιδική που διώκονται ως “εγκληματική οργάνωση”, μέχρι τις οροθετικές γυναίκες που διαπομπεύονται χαρακτηριζόμενες ως “υγειονομική βόμβα” και τους μετανάστες που φυλακίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης με επ' αόριστον κράτηση, απλά και μόνο επειδή υπάρχουν. Η εξαίρεση σιγά-σιγά γίνεται κανόνας.

Έτσι, πλασάροντας “τάξη και ασφάλεια” στους υπηκόους του, το κράτος αναβαθμίζει το νομικό του οπλοστάσιο για να αντιμετωπίσει τους “εσωτερικούς εχθρούς” που το ίδιο έχει κατασκευάσει. Όσοι δεν ταιριάζουν με τις νόρμες που θέτει πρέπει να απομονώνονται και όσοι αντιστέκονται να καταστέλλονται. Με λίγα λόγια, κράτος και αφεντικά επιζητούν από τους “από κάτω” ψήφους και εμπιστοσύνη γιατί εγγυούνται προστασία και Ασφάλεια, ενώ οι παροχές σε υγεία, παιδεία, εργασία κλπ συνεχώς μειώνονται. Κατ' αυτόν τον τρόπο η κοινωνία μαθαίνει να συντηρεί τον φόβο, ενώ συνεχώς συντηρητικοποιείται και επαναπαύεται. Κατηγορεί τον εκάστοτε φανταστικό “εσωτερικό εχθρό” της και αναγνωρίζει σαν “πατέρα” το κράτος-δημιουργό των προβλημάτων διαβίωσής της.

Το κράτος φυσικά έχει συνέχεια, και η νέα αριστερο/ακροδεξιά εκδοχή του κάνει ότι μπορεί για να μας το αποδεικνύει κάθε μέρα. Έχουμε κάθε λόγο λοιπόν να μην ελπίζουμε τίποτα από αυτούς. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε πως οι εξαγγελίες για ικανοποίηση μερικών αιτημάτων των απεργών είναι απλά προσχηματικές και συμβολικές. Γιατί εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης, όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της εργατικής τάξης

υπάγονται σε αστυνομική διαχείριση και εγκληματοποιούνται. Η μαζικοποίηση των φυλακών και η χειροτέρευση των υλικών συνθηκών διαβίωσης σε αυτές, δημιουργούν στο εσωτερικό τους μια κατάσταση που θυμίζει “καζάνι που βράζει”. Η κατηγοριοποίηση, η καταστολή και η απομόνωση κρατουμένων αποτελούν κρατικές προσπάθειες διαχείρισης αυτής της κατάστασης. Είμαστε, επομένως, πεπεισμένοι πως ακόμα και να καταργηθούν οι φυλακές τύπου Γ', θα συνεχίσουν να υπάρχουν ειδικές συνθήκες κράτησης για απείθαρχους κρατούμενους, όπως και εκδικητικές προσαγωγές και συλλήψεις. Οι φυλακές θα συνεχίσουν να αποτελούν μέσο πειθάρχησης και εγγυητή της Τάξης και της Ασφάλειας. Ακόμα και αν κλείσει η Αμυγδαλέζα, τα κέντρα κράτησης θα παραμείνουν, οι μετανάστες θα συνεχίσουν να παρανομοποιούνται, να βιώνουν τον ρατσισμό σε όλες τις εκφάνσεις του, να αποτελούν το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης, να είναι αόρατοι. Και εμείς με τη σειρά μας έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε πως τίποτα δεν θα μας χαριστεί από το κράτος και τα αφεντικά, γιατί τα πάντα κερδίζονται με αγώνες.

*(από δήλωση Γ. Πανούση υπουργού δημοσίας τάξης)

Συλλογικοποιούμε τις αρνήσεις μας

Στειόμαστε στο πλάι όλων
όσων οργανώνονται & αγωνίζονται
εντός και εκτός των τειχών

**Νίκη στον αγώνα
των απεργών πείνας**

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου

Αίθουσα 11, κτήριο Χημικών Μηχανικών
stekipolyteneiou.squat.gr